

Neděle 28.8.2011 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

„Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.“ (Mt 5,9)

Pokoj, mír, smíření a porozumění mezi lidmi jsou hodnoty, které nezajímají jen křesťany. Jsou stejně důležité pro každého člověka a mají velký vliv na kvalitu života na naší planetě. Přesto všichni dobře víme, že se nedaří udržet pokoj a mír mezi lidmi snadno a že světové dějiny jsou do velké míry dějinami válečných konfliktů. Někdo spočítal, že v posledních 4 tisíciletích světových dějin žilo lidstvo bez válek necelých 300 let. Jen samotné 20. století zažilo 2 světové války, přičemž ta druhá byla konfliktem, do kterého byla zapojena většina států. Její tragický účet se 60 milióny obětí je tak nepředstavitelně obrovský, že u toho zůstává rozum stát. Konec 2. SV a rozdělení světa na Západ - Východ byl začátkem studené války. Od r. 1948, kdy vzniká samostatný stát Izrael, se dalším válečným ohniskem stává Blízký východ. Situace se nezlepšila ani po ukončení studené války, kdy se z bipolárního světa stal *de facto* svět unipolární, globální. Vznikla však nová ohniska napětí a válek. Vypukly hrozné válečné konflikty na území bývalé Jugoslávie a bývalého sovětského bloku. ... Po pádu Berlínské zdi vstupuje na scénu také mezinárodní terorismus, který je ohrožením pro všechny a především pro západní civilizaci... Jsme v naší době svědky **Střetu civilizací**, jak je přesvědčen politolog *Samuel P. Huntington*? Myslím, že i bez toho stručného opakování si uvědomujeme, jak vzácným darem pro lidstvo je mír a pokoj. Dnes nasloucháme dalšímu Ježíšově blahoslavenství, které je vyučováním Toho, který přinesl našemu světu pokoj a který kvůli tomu, abychom mohli žít v pokoji, obětoval svůj svatý život.

1. Ježíš jako Kníže a dárce pokoje

Ježíšovo slovo je dalším kamínkem do mozaiky, která přibližuje charakter Ježíšových učedníků. Boží Syn přichází s pozváním k novému životu a od svých učedníků žádá, aby si osvojili stupnici hodnot zcela odlišnou od té, kterou obecně lidé uznávají. Mluví s nimi o *chudobě ducha, tichosti, milosrdenství, čistotě srdce, hladu po spravedlnosti...*, o postojích, které jsou lidem cizí a vzdálené. Ani *působit pokoj* neumíme sami ze sebe. Jsou sice lidé, kteří mají mírnou povahu, kteří jsou smířliví a nekonfliktní. Ty ovšem Ježíš nemyslí. Když blahoslaví „*činitele pokoje*“, myslí na všechny křesťany. Myslí na tu velkou proměnu, která se stane s člověkem, když uvěří v Ježíše Krista. Myslí na to, jaké to má důsledky pro každodenní život. Podle Ježíše má být každý křesťan tvůrcem pokoje všude, kam přijde: ve své rodině, ve svém okolí, v církvi. Ježíš nemluví o míru, ale o pokoji. Míru je možné dosáhnout různými prostředky, ovšem pokoj je darem, který vychází z proměněného srdce, je ovocem Ducha svatého. - Takovým prvním Tvůrcem pokoje se stal Boží Syn. Už prorok o Něm mluví jako o Knížeti pokoje (Iz 9,6) a když andělé ohlašují Spasitelovo narození, zpívají „*Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj*“ (Lk 2,14). To vlastní nebeské dílo se stalo v Ježíšově smrti, kdy Bůh usmířil svět se sebou. Ježíš se za nás obětoval a stal se naším pokojem (Ef 2,14). Díky tomu, co se stalo v Ježíši Kristu, se také všichni věřící mohou stát a být „*činiteli pokoje*“. Začíná to tím, o čem píše Pavel v dopise do Říma: „*Když jsme ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista*“ (Ř 5,1). Tato zkušenost pomáhá přinášet pokoj.

2. Jaký „pokoj“ má Ježíš na mysli? Co znamená „působit pokoj“?

Boží pokoj není pokoj za každou cenu, podle hesla: *hlavně, aby byl klid*. Když Ježíš přišel jednou na chrámové nádvoří a viděl, jak se tam všude čile kšeftuje, zachoval se dost nečekaně. Pozpřevracel stoly směnárníků a dalších obchodníků a všem pořádně vynadal.

Všem připomněl původní význam chrámu, který měl být především domem modlitby. - *Jindy* Ježíš vyučuje své učedníky o pravidlech duchovní služby (Mt 18,15nn), mluví o tom, že toho, kdo zhřeší, je třeba napomenout. Když nepomůže napomenutí mezi čtyřma očima, je třeba si k tomu přibrat svědky. Ne zamést pod koberec, ale vést k upřímnému pokání a nápravě. Tak to praktikují apoštolové a křesťané v prvních místních církvích a tak to pokračuje... - *Když* se Ježíšovi nepřátelé zeptali Mistra na to, jestli mají Židé dávat daň císaři, byla to čistá provokace. Boží Syn nepodněcoval ke vzpouře proti Římu a nepřidal se na stranu těch, kdo chtěli svrhnout římskou nadvládu. Své kritiky elegantně umlčel, když jim řekl: „*Dávejte, co je císařovo, císaři, a co je Božího, Bohu.*“ – Pán Ježíš sám v těchto situacích ukázal, že přináší Boží pokoj, který není ani na úkor pravdy, ani na úkor lásky, ani na úkor poslušnosti Bohu. Mluví o pokoji, který je darem od Boha, o kterém věděl už kdysi Áron a přál jej těm, kterým žehnal. Myslí na ten pokoj, který přeje všem apoštol Pavel, když píše křesťanům dopisy a zdraví je pozdravem „*milost vám a pokoj od Boha*“.

3. Ani pacifisté, ani diplomaté, ale Boží děti

Ježíšovo blahoslavenství se dotýká problému lidského srdce. Z něho vycházejí různé věci, i ty dobré i zlé. Častěji je to nepokoj, nenávist a hněv, zlá slova i zlé činy. Činitelem pokoje podle Krista může být jen ten, komu Bůh svou milostí, odpuštěním a mocí promění srdce.

a) *Činiteli pokoje* můžeme být různým způsobem. Hodně záleží na slovech. Každé laskavé a moudré slovo může být a obvykle je vzácným poselstvím pokoje, vede ke smíření a přináší potěšení. Naopak slova, která vyjadřují hněv, která urážejí a zraňují, vyvolávají hádky, působí rozkoly a odcizení. Proto také Ježíšovo vyučování i apoštolské rady se ve více případech týkají právě slov, toho, jak mluvíme a co říkáme. V manželství, v rodině, ve škole, na pracovišti, v církvi, ve společnosti - všude tam je důležité, abychom jako křesťané působili pokoj.

b) Velice důležitým činem, který přináší pokoj je *odpuštění*. Někdy jsme v roli těch, kteří mají odpustit, jindy těch, kteří druhé o odpuštění prosí. Obojí je těžké a obojí je důležité. Jako křesťané žijeme ze zkušenosti Boží milosti a Božího odpuštění, víme, jak nám Boží odpuštění pomohlo, jakou nám přineslo úlevu a radost. To nás povzbuzuje k tomu, abychom druhým sami odpouštěli, anebo o odpuštění usilovali, kde jsme něco pokazili.

c) Jako křesťané jsme členy Kristovy církve, místního sboru, a připomínáme si, že také zde je místo, kde máme být „*činiteli pokoje*“. Možná si někdo myslí, že mezi křesťany není co řešit, že mezi věřícími je vždy pokoj dost. Vždyť na to všichni myslí a vycházejí si navzájem vstříc. To musí být nádhera! Věřte mi, není to nádhera. Jako křesťané jsme chybujícími lidmi, kteří jsou leckdy paličatí. A to je potom těžké. Nejsou z toho sice války, ale jsou z toho nedorozumění, napětí a další nepříjemnosti. O to více se potřebujeme cvičit v činění pokoje i zde. Potřebujeme se nechat přemáhat Boží milostí a láskou a milovat druhé a trpělivě je snášet s jejich chybami a nedostatky. Vždyť každý máme svoje!

Právě jako křesťané máme být pro své okolí příkladem společenství, ve kterém vládne láska a pokoj, protože v něm vládne a přebývá Kristus. Také tím jsou křesťané světlem pro svět. Žijeme ve světě, ve kterém se válčí, střílí, zabíjí, ve kterém mnozí trpí a umírají nevinní. Jednou to skončí. Na konci časů dospěje Boží jednání se světem ke svému cíli. Bůh se ujme vlády, uvede na trůn Krále pokoje Krista a tak bude mezi lidmi navždy mír a pokoj. Odvěké očekávání lidstva se naplní – v Ježíši Kristu a v Jeho slavném království. Tuto budoucnost vyhlížíme, tak věříme a také se modlíme „*Přijď království Tvé! Přijď Pane Ježíši!*“ A dokud Pán nepřijde, snažíme se být „*činiteli pokoje*“ slovy, postoji a skutky. K Boží slávě. (28.8.2011-BK)